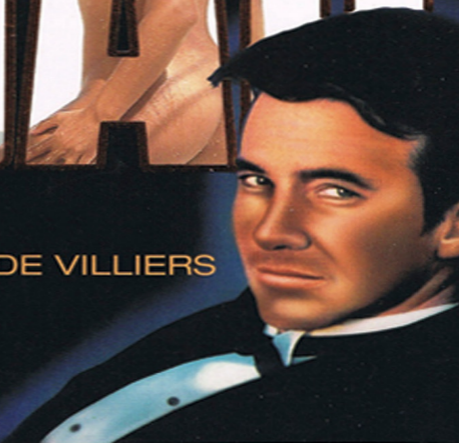

EXOTISCH AVONTUUR

GERARD DE VILLIERS

EXOTISCH AVONTUUR

GERARD DE VILLIERS

Exotisch avontuur

Malko stak het kanaal over. Het was nog slechts enkele honderden meters rijden naar de grenspost, die eruitzag als de betaalcabine van een tolgeweg, met zestien rijstroken.

Voetgangers gingen bovenlangs...

Degenen die hem achtervolgden, zouden niet aarzelen de explosieve lading tot ontploffing te brengen, wat een bloedbad tot gevolg zou hebben...

Gezien het aantal wachtenden bij de grensovergang had Malko nog tussen de vijf en vijftien minuten te leven...

Gérard de Villiers

Exotisch
avontuur

A.W. Bruna Fictie

Oorspronkelijke titel

Ramenez-moi la tête d'El Coyote

© 1995 Éditions Gérard de Villiers,
Paris

Vertaling

Maarten Meeuwes

© 1996 A.W. Bruna Uitgevers B.V.,
Utrecht

ISBN 9789044967791

NUR332

Niets uit deze uitgave mag worden openbaar gemaakt en/of verveelvoudigd door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

I

Exaltación Garcia deed haar voornaam eer aan. De kreet die uit haar keel klonk toen haar minnaar, John Doe, haar diep in haar buik nam, klonk als een sirene. De harde woestijnwind droeg het geluid vast tot in Calexico, aan de andere kant van de grens tussen Mexico en de Verenigde Staten. De kreet werd gevolgd door een serie schelle gilletjes, die even hard klonken. John Doe lag op zijn rug, zijn grote handen om de heupen van zijn maîtresse geklemd, die schrijlings over hem heen zat en in een woest ritme op en neer ging op

zijn geslachtsdeel. Exaltación Garcia had het gevoel dat ze zich op een brandende, onvermoeibaar pompende boortoren had laten zakken. John Doe was zijn bijnaam 'Hot Rod' wel waard. Met achteroverhangend hoofd gilde ze het uit alle macht uit. Wanneer ze de liefde bedreef, deed ze het zo intens, dat ze haar genot niet voor zich kon houden. Daar was ze op zestienjarige leeftijd achter gekomen, toen haar hitsige zwager op een nacht bij haar was gekomen onder het afdak waar ze woonde.

Verrast had de schuldige nog net de tijd gehad om op te springen en aan de machete te ontsnappen waarmee zijn

legitieme echtgenote was komen opdagen. Exaltación was ervan afgekomen met een grote snee op haar rug. Ze had bij zonsopgang meteen het dorp Los Mochis moeten verlaten en was er nooit meer teruggekeerd.

Waar John Doe en zij zich nu bevonden, kon ze uit alle macht gillen zonder bang te hoeven zijn iemand te storen. Op deze plek, iets ten oosten van Mexicali, de Mexicaanse zusterstad van het Amerikaanse Calexico, werd de grens tussen beide landen gevormd door een kanaal dat zich over enkele kilometers kaarsrecht uitstreckte en zes of zeven meter onder het maaiveld lag. Aan de zuidkant

liep de Avenida Cristóbal Colón, de meest noordelijke rand van Mexicali, en op de stoep langs de noordkant van de weg stonden op regelmatige afstand paaltjes die de grens aangaven. Aan de andere kant van het kanaal strekten zich kilometers ver slechts akkers uit, die zo plat als een dubbeltje waren.

Nergens was licht of enig leven te bekennen, op soms enkele drugsmokkelaars na, die het kanaal zwemmend probeerden over te steken. De harde wind die er altijd blies, droeg de geluiden naar Imperial Valley.

John Doe was er twintig minuten eerder aangekomen met de bedoeling in het

geheim de grens over te steken. Hij had zijn hemd al uitgetrokken, toen Exaltación zich met haar slanke handen tegen zijn borst had gedrukt en was begonnen zijn tepels te strelen. John Doe was meteen in vuur en vlam geraakt, ondanks het feit dat ze vrijwel de hele middag seks hadden bedreven. Maar hij was dan ook net uit de gevangenis ontslagen, waarin hij drie weken opgesloten had gezeten. In die tijd had Exaltación hem zelden mogen opzoeken en hem slechts een keer haastig kunnen bevredigen, onder de gretige blikken van een bewaker die met honderd peso was omgekocht.

Hier, onder aan het steile talud, waren ze

geheel voor nieuwsgierige blikken verborgen.

Toen Exaltación de riem van zijn spijkerbroek had losgemaakt en een hand in de opening had laten glijden, had hij zijn oversteek van het kanaal voor korte tijd uitgesteld. Dat kon wachten. Staande op het mulle zand, hadden ze elkaar gretig gestreeld. John Doe had de talloze knoopjes van de lange, groene jurk van de Mexicaanse opengemaakt en eerst haar borsten met de puntige, keiharde tepels ontbloot.

Toen hij die tussen zijn vingers had laten ronddraaien, had Exaltación een kort gegrom laten horen.

Met haar jurk om haar middel had ze John Doe omlaag gedrukt, en hij was op zijn rug op het schuine talud gaan liggen.

Meteen had ze hem verder bevrijd, waarna ze haar slipje had weggerukt en zich met één stoot, schrijlings als op een paard, op haar minnaar had laten zakken.

Opgewonden geraakt door haar kreten, was John Doe wild met zijn heupen gaan draaien, alsof hij haar uit het zadel wilde werpen, wat haar nog harder had doen gillen.

Plotseling had ze zich naar opzij laten vallen en ze was wijdbeens op haar rug gerold.

‘Nu, schat, maak het af!’ riep ze hijgend.

Deze houding was minder comfortabel, maar om echt klaar te komen, moest Exaltación het gewicht van een man op zich voelen.

John Doe nam haar met één enkele beweging en de jonge vrouw ontving hem met een hartverscheurende kreet. Daarna begon hij uit alle macht in haar te stoten, tot hij haar met een laatste beweging van zijn heupen in het zachte zand vastdrukte en zich in haar leegde.

Tevreden stond hij op, zijn spijkerbroek op zijn enkels en zijn erectie nog vrijwel intact. Exaltación bleef met over elkaar geslagen armen liggen; haar zware borsten met de harde, spitse tepels gingen in een

snel ritme op en neer.

Wat een vrouwtjesbeest, dacht John Doe, terwijl hij zich verder uitkleedde. Hij zou Exaltación missen, maar hij had zijn besluit genomen. Spiernaakt, met een al minder fiere erectie, keek hij naar het donkere water van het kanaal, dat een meter of twaalf breed was. Zijn Amerikaanse paspoort, zijn papieren en zijn kleren zaten in een waterdichte plastic tas. Wanneer hij aan de andere kant was, zou hij zo snel mogelijk maken dat hij bij de grens vandaan kwam, om te voorkomen dat hij door een grenspatrouille zou worden opgepakt. Toch was het gevaar voor hem niet zo groot: hij was

ongewapend en had geen verdovende middelen bij zich.

Hij draaide zich om naar Exaltación.

‘*Adiós*, ik bel je morgen in het Cecil.’

Ze stak haar hand uit. ‘Neem eens goed afscheid van me, *guapo*.’

Hij legde zijn pakje neer en liep weer naar haar toe. Lachend liet ze hem struikelen en trok hem met golvende heupen boven op zich. ‘Neuk me nog een keer,’ fluisterde ze in zijn oor.

Onverzadigbaar. Wat hem aan hun eerste ontmoeting deed denken, twee jaar geleden.

Dat was in Calexico geweest, bij een

benzinstation vlak bij de grens. John Doe, achter het stuur van zijn witte Camaro, had daar een prachtige brunette uit een BMW zien stappen. Ze had een gezicht als een Indiaanse prinses, haar dat tot halverwege haar rug viel en een fantastisch lichaam, dat toen was gehuld in een groene, jersey doorknoopjurk, die tot halverwege haar kuiten kwam. Zelfs op haar balletschoentjes had ze heel groot geleken.

Eén detail had het bloed in zijn aderen doen kolken: haar enorm lange tepels, dik als potloden, hadden bijna door de stof van de jurk heen gepriemd. Gefascineerd was hij naar haar toe gelopen, wachtend

tot haar auto vol was getankt.

‘Hallo. Ik ben John. Ik zoek werk.’

De onbekende vrouw had hem langzaam opgenomen, tot er een geamuseerde blik in haar donkere ogen was verschenen.

‘Wat voor soort werk? Echt werk?’

John had meteen aangevoeld dat ze hem wel zag zitten. Het moest gezegd worden dat het hem met zijn korte, blonde haar, zijn doordringende, groene ogen, zijn zongebrende huid en atletische gedaante, nooit veel moeite kostte om vrouwen te verleiden.

‘Alles,’ had hij geantwoord.

Terwijl de vrouw een biljet van tien dollar aan de pompbediende gaf, had ze tegen

hem gezegd: ‘Vanavond in El Sarape, Calle Bravo y Reforma, in Mexicali. Om negen uur. *Adiós.*’

Dat lag net aan de andere kant van de grens, en John Doe had niet lang gearzeld. Een jaar geleden was hij afgezwaaid bij de Groene Baretten, en sindsdien zwierf hij rond door Texas, Arizona en Californië, van het ene baantje naar het andere, soms overnachtend bij vroegere vrienden uit het leger die zich wel ergens hadden gevestigd. Hij was juist drie maanden in Needles geweest, langs Route 66, waar hij voor driehonderdtachtig dollar per maand een kamer in een motel had gehuurd. Maar de

achthonderd dollar die hij als kok in een MacDonald's verdiende, was geen vetpot geweest. Toen hij er genoeg van had gekregen, was hij naar het zuiden getrokken, richting Mexico.

Nadat hij had getankt, was hij naar de grens gereden. Aan de Amerikaanse kant had niemand gestaan en aan de Mexicaanse kant had een douanebeambte hem ongeïnteresseerd gebaard dat hij door kon rijden. *Gringos* hadden per definitie dollars en waren zeer welkom in dit land. Hij had voor het bescheiden bedrag van twintig peso per dag een kamer gevonden in het Cecil Hotel, een krot met een gele voorgevel, midden in het centrum, waarin

het naar maïs, *tamales* en vuilnis stonk. Toen het avond was, was hij naar El Sarape gegaan, hopend dat de onbekende vrouw hem niet voor de gek had gehouden.

Ze had aan de bar gezeten, in dezelfde kleren, met voor zich een original margarita in een glas zo groot als een emmer.

El Sarape was theoretisch het beste restaurant van Mexicali. De grote zaal was ingericht met tafeltjes, waarop felgekleurde plastic kleedjes lagen, en houten banken. Portretten van onbekende Mexicaanse zangers hingen aan de muren.

Buiten voor de ingang hadden de leden van een mariachi-orkest staan praten, gekleed in getailleerde, druk met zilverdraad geborduurde jasjes en met grote snorren. Soms, als ze zin hadden, beklommen ze het podium achter in de zaal, waar ze ongeïnteresseerd voor de paar aanwezige klanten op hun trompetten schetterden.

De vrouw had John Doe met een knik van haar hoofd begroet, alsof ze elkaar al lang kenden, en had voor hem ook een original margarita besteld. Toen ze een pakje sigaretten te voorschijn had gehaald, had hij snel zijn Zippo uit zijn spijkerbroek gepakt, maar ze was hem voor geweest en

had haar sigaret met haar eigen Zippo aangestoken, die was versierd met een massief zilveren schorpioen, die was ingelegd met turkooizen. Ze hadden gelachen, waarop hij haar naar haar naam had gevraagd.

‘Exaltación Garcia. *Hablas español?*’

Hij had moeten bekennen dat zijn Spaans weinig voorstelde, waarop ze in het Engels waren doorgedaan. De margarita’s hadden elkaar snel opgevolgd. Ze dronk het als water. Ze hadden plaatsgenomen in de zaal en zich volgestopt met tamales en taco’s, gedoopt in een helse saus. Om één uur ’s nachts had John Doe, die flink aangeschoten was geweest, zijn grote hand

op het dijbeen van Exaltación gelegd.
Ze had hem aangekeken. ‘Wat is er?’
‘Weet je hoe ze me in het leger noemden?
Hot Rod.’

Haar donkere ogen hadden niet
gereageerd. ‘Nou en?’

‘Ik heb zin om je te neuken,’ was John
verdergegaan. ‘Je windt me vreselijk op...
Ik heb een stijve van jewelste.’

Exaltación had hem uitdagend, met een
spottende glimlach aangekeken. ‘Dat kun
je allemaal wel zeggen... maar ik geloof er
niets van zolang ik het niet met eigen ogen
heb gezien.’

Zonder hem tijd te gunnen om te
antwoorden, had ze de sluiting van zijn

guld opengetrokken, terwijl ze hem strak was blijven aankijken. John Doe was opgeschrokken, maar de vingers van de jonge vrouw waren al naar binnen gegleden om zijn geslachtsdeel te pakken. Toen had ze hem weer losgelaten, de ritssluiting dichtgetrokken en slechts gezegd: 'Kom mee.'

Ze hadden El Sarape verlaten.

John had zijn Camaro op het parkeerterrein naast het restaurant neergezet.

Exaltación had heupwiegend voor hem uit gelopen. Zijn ogen hadden geglimmen van lust. In een opwelling had John haar beetgepakt en een kapotte telefooncel

ingeduwd. Wat volgde, was verward, ruw en bij de beesten af geweest. Met zijn spijkerboek op zijn enkels had John Doe Exaltación op het ijzeren tafeltje getild. Daarna had hij zonder plichtplegingen haar dijen uit elkaar getrokken, een arm om haar middel geslagen en haar met één enkele beweging naar voren getrokken, waarbij hij zijn penis ruw in haar had gedrongen. De kreet die uit de keel van de jonge vrouw had geklonken, had hij niet verwacht.

Even had hij gedacht dat hij haar had verwond, maar ze had hem meteen gerustgesteld door haar benen om hem heen te slaan. Slechts ondersteund door de

in haar gedrongen penis, was ze overeind gekomen, om zich daarna opnieuw op hem te laten zakken, zo diep als ze nog nooit iemand had gevoeld. En dit alles begeleid door een concert van woeste kreten, die al snel waren vergezeld door de schelle tonen van het mariachi-orkest, die haar plagend hadden begeleid. Maar de muziek had John Doe er niet van weerhouden zijn hoogtepunt te bereiken. Daarna waren ze naar het Cecil Hotel gegaan, om onder wat comfortabeler omstandigheden opnieuw te beginnen. De volgende ochtend had Exaltación hem gevraagd: ‘Zoek je echt werk?’ ‘Natuurlijk,’ had John Doe geantwoord.

Hij had nog driehonderd dollar.

Exaltación had naakt op de rand van het bed gezeten en een sigaret opgestoken, waarna ze een voorstel had gedaan. ‘Ik ken mensen die wapens nodig hebben. Hier in Mexico kost alles veel geld. In de Verenigde Staten, in Californië en Texas, kun jij er gemakkelijk aan komen.’

‘Wat voor soort wapens?’

Zonder op te kijken, had de jonge vrouw vervolgd: ‘Kalasjnikov AK 47’s, Ingrams en pistolen. Je koopt ze onder een valse naam en brengt ze hierheen. In de Verenigde Staten kosten ze een paar honderd dollar, hier een paar duizend. Ik zal je contant betalen, bij aflevering, en daarna zijn het

jouw zaken niet meer.'

John Doe was akkoord gegaan, gedeeltelijk om de winst die het opleverde, gedeeltelijk om Exaltación terug te kunnen zien. Hij had contact opgenomen met vroegere vrienden uit het leger en was op die manier bij de juiste wapenhandelaren terechtgekomen. Hij was nooit twee keer op dezelfde plaats de grens overgestoken en had nooit problemen gehad. De afspraken werden telefonisch gemaakt en hij had zijn boodschappen op een telefoonbeantwoorder achtergelaten. Op elke levering waren enkele dagen van vurige passie gevolgd. Maar daarna was Exaltación altijd opgestapt, en ze had niet

permanent bij John Doe willen blijven. Langzaam maar zeker was de jonge Amerikaan achter de waarheid gekomen: Exaltación werkte voor een van de machtigste benden *narcos* van Mexico, het kartel van Tijuana. De wapens die John Doe had geleverd, werden door de mannen gebruikt in hun strijd tegen concurrenten, en zo nu en dan tegen de politie en de overheid.

Vrijwel alle wapens die John Doe had geleverd, werden gebruikt om te doden. Maar zolang het zich tot Mexico beperkte, maakte hij zich er niet al te druk om... Zijn verblijf in Tijuana had steeds langer geduurd en met zijn gebrekkige Spaans

was hij bevriend geraakt met zijn klanten, en hij had meegedaan aan hun feesten in de mariachibars. Hij had het als een eer gezien om te worden uitgenodigd op een feest bij een van de machtigste mannen van Mexico thuis, Gustavo Ortuzar, samen met de hele familie Arrellano, de opdrachtgevers van Exaltación. Zo was hij een heleboel te weten gekomen, wat hij in een hoekje van zijn geheugen had opgeborgen.

Soms, als hij alleen in een hotelkamer wakker werd, vroeg hij zich af of het niet slecht met hem moest aflopen en of het niet beter voor hem was definitief de grens over te steken en een baan in de Verenigde

Staten te zoeken. Maar van zijn smokkel kon hij goed leven, zonder er al te veel voor te hoeven doen, en dan was de gloeiend hete Exaltación er ook nog, die hij dan zou moeten missen.

Vier maanden geleden had Exaltación hem gevraagd om voor een zeer speciale opdracht iemand in de Verenigde Staten op te zoeken. Toen John Doe had gehoord waar het om ging, had hij eerst geweigerd. Het was te gevaarlijk. Exaltación had John Doe twee weken lang letterlijk bewerkt, tot hij alsnog had ingestemd het te doen. Toen hij, na de opdracht te hebben vervuld, terug naar Tijuana was gegaan, wist hij dat hij terecht was gekomen in

een raderwerk waar hij nooit meer uit zou komen.

Twee weken lang had hij in angst geleefd, elk moment verwachtend zijn naam te zien verschijnen in een van de Amerikaanse kranten. Maar nee.

Langzaamaan was hij weer zelfverzekerder geworden, geholpen door enkele tienduizenden dollars en vertroeteld door de 'vrienden' van Exaltación.

Een voorval had een voorlopig einde aan zijn nirwana gemaakt. Een idiote ruzie met een motoragent in Mexicali, op een avond toen John flink wat bier had gedronken. Ze hadden zijn Camaro doorzocht en een automatisch pistool

gevonden, samen met munitie en achtduizend dollar... Hij was opgesloten in de gevangenis van Calle Sur, in afwachting van een veroordeling. Hij had met Exaltación mogen bellen, die hem na enkele dagen was komen opzoeken. Zijn advocaat, Francisco Juarez, een ongelooflijke schoft, had hem duidelijk gemaakt dat als hij geen afstand van de achtduizend dollar deed, hij voorlopig niet vrij zou komen.

Daarna had Exaltación een goed woordje voor hem gedaan, en tijdens haar laatste bezoek had ze hem gezegd: 'Ik heb met El Jefe in Tijuana over je gepraat. Hij mag je graag. Hij zal je borg betalen en hij heeft

met de rechter gesproken. Over drie dagen kom je vrij.'

Nadat de eerste vreugde was gezakt, was John Doe begonnen zich ongerust te maken. Degene die Exaltación El Jefe noemde, was Ramón Arrellano, de wreedste van de vier broers die het kartel van Tijuana leidden.

John Doe had Exaltación gevraagd wat die Ramón Arrellano in ruil voor zijn hulp vroeg.

'Iets eenvoudigs. Je gaat met je auto de grens over, volgeladen met zo'n honderd kilo. Je loopt geen enkel risico. Gringo's worden nooit aangehouden.'

Op dat moment had John Doe niets

gezegd. Hij moest eerst zien uit de gevangenis te komen. Maar honderd kilo cocaïne van Mexico naar de Verenigde Staten brengen, was vreselijk gevaarlijk. Hij kende de straf die hem wachtte als hij werd gepakt: tien jaar gevangenis. Hij had tegen Exaltación gezegd dat hij akkoord ging, maar met de bedoeling naar de Verenigde Staten te vluchten zodra hij vrij zou komen.

Toen hij diezelfde dag 's middags om drie uur op vrije voeten was gesteld, had Exaltación achter het stuur van haar BMW op hem zitten wachten. Hij had achtduizend dollar zakgeld, samen met een reçu voor de borg van duizend dollar,

die officieel door de advocaat was betaald. Exaltación was meteen in zuidelijke richting, naar Boulevard Lopez Mateos, gereden.

‘Waar gaan we heen?’

‘Naar Tijuana,’ had Exaltación geantwoord. ‘El Jefe wil je spreken.’

Dat was een tegenvaller geweest.

De seksuele honger van Exaltación kennende, die een van haar eeuwige doorknoopjurken droeg, was hij begonnen de jurk van onderen los te knopen en had hij haar dijen en zwarte slipje ontbloot.

Maar Exaltación had gereageerd met:

‘Wacht. Je mag me in Tijuana neuken.’

‘Dat is bijna twee uur rijden!’

‘Dan stoppen we in de woestijn.’

Hij had begrepen dat haar was opgedragen hem op te halen, en daar was ze niet van af te brengen geweest. Meteen had hij het over een andere boeg gegooid.

‘Ik moet langs het Cecil. Mijn spullen liggen daar.’

‘Goed,’ had Exaltación gezegd.

Ze had hem naar het sjofele, gele hotel gebracht, dat tegenover het busstation lag waar de bussen naar de omringende dorpen vertrokken.

John Doe was met vier treden tegelijk de smalle, vuile trap opgerend, naar de receptie op de eerste verdieping.

Op de begane grond van het gebouw

waren een kledingwinkel en een open kapperssalon gevestigd. In het stadje, dat midden in de woestijn lag, wemelde het van de Chinese restaurants, en het was zo lelijk als arme stadjes konden zijn. Hij zou het niet missen.

Op de eerste verdieping had de enige werknemer van het hotel hem gezegd dat de eigenaar zijn spullen in beslag had genomen en ze pas na betaling van vijfduizend peso zou teruggeven... De spullen waren hooguit een tiende van dat bedrag waard, maar John Doe had niet aangedrongen en had een rood biljet van honderd peso in de hand van de oude man gedrukt.

‘Doe de achterdeur voor me open. Ik wil mijn vriendin afschudden.’

Het oudje had het geld weggestopt en daarna de ketting van de nooduitgang, die nooit werd gebruikt, losgemaakt. Een trap die nog smaller was dan die aan de voorkant, daalde af naar een binnenplaats waar zwarte varkens rondwroetten. Die waren knorrend alle kanten op gevlucht toen John Doe naar beneden was gekomen en door het steegje was weggerend, om bijna over de geparkeerde BMW te struikelen.

Exaltación had hem spottend aangekeken, kalm een sigaret rokend. Hij had weg kunnen rennen, maar hij zou pas die nacht

de grens kunnen oversteken. Zijn Camaro stond nog op het parkeerterrein van de politie.

Moed verzamelend, was hij om de auto heen gelopen en naast Exaltación ingestapt, waarna hij meteen van wal was gestoken: 'Ik wil niet naar Tijuana.' Hij had zich verbaasd over zijn eigen, ferme stem. Exaltación had hem met grote, treurige ogen aangekeken. 'Waarom niet?'

'Het is te gevaarlijk om cocaïne te smokkelen. Je weet wat erop staat...'

'El Jefe heeft betaald om je vrij te krijgen,' had ze op verwijtende toon gezegd.

John Doe had in zijn zak naar de stapel

dollarbiljetten gezocht en had ze geteld. Daarna had hij ze op de knie van de jonge vrouw gelegd.

‘Hier heb je zijn duizend dollar terug. Bedank hem namens mij. Ik wil graag voor hem werken, maar dat ene doe ik niet.’

‘Dat zal hij niet leuk vinden,’ had Exaltación op neutrale toon opgemerkt, terwijl ze toch het geld had opgeborgen. John Doe had haar in haar nek gekust.

‘Jammer dan, schat. Maar heb je geen zin om met me mee te gaan? Ik verlang ontzettend veel naar je.’

Zogenaamd met tegenzin had Exaltación een rondje gereden, om weer bij het Cecil

uit te komen. Ze waren naar boven gegaan en hadden een kamer genomen. Daar had het gebruikelijke feest tot half zes 's avonds geduurd. Toen Exaltación ten slotte hijgend op het bed lag, had John Doe voorgesteld: 'Laten we ergens gaan eten. Ik ben vier kilo afgevallen in die rotgevangenis.'

Ze waren naar het steakhouse El Vaquero gegaan. Eerst had John Doe een dubbele Defender besteld, die hij in één slok had opgedronken. Daarna, nadat ze eten hadden besteld, was Exaltación ontspannen opgestaan. 'Ik moet even bellen.'

Hoe had hij haar kunnen tegenhouden?

John had wel vermoed dat ze Arrellano zou waarschuwen. Toen ze weer bij hem was komen zitten, had hij gevraagd: 'Heb je hen gewaarschuwd?'

Ze had meteen geantwoord: 'Ja. Alles is in orde. Bel me wanneer je weer voor ons wilt werken.'

Ze waren in het restaurant gebleven tot het donker was geworden. Om zeven uur waren ze in de BMW gestapt en naar de Avenida Cristóbal Colón gereden. In plaats van hem er af te zetten, had Exaltación erop gestaan met hem tot aan de oever van het kanaal mee te lopen.

Deze hele film was binnen enkele

seconden in het hoofd van John Doe afgedraaid, terwijl Exaltación zich tegen hem aanwreef om hem opnieuw op te winden. Toen hij zijn erectie weer voelde groeien, maakt hij zich van haar los en stond op. Ze deed hetzelfde.

‘Ik kom gauw terug,’ beloofde hij haar. Toen hij zich omdraaide om zijn spullen te pakken, schoot zijn hartslag omhoog. Hij dacht gedaanten bij de oever te zien, ongeveer honderd meter verderop. Hij bleef staan, tuurde in het donker het talud af en zag drie gedaanten schuin naar de oever van het kanaal lopen, hun kant op. De wind en het zachte zand dempten het geluid van hun voetstappen.

‘Shit!’

Geschrokken bukte John Doe zich; hij pakte zijn spullen en rende de helling af. Meteen liet hij zich in het water zakken, dat kouder was dan hij had verwacht.

Exaltación was blijven staan, zelfs zonder haar jurk, die onder het zand zat, dicht te knopen.

Toen de drie mannen uit de duisternis opdoken, begon hij te zwemmen. Een van hen, een grote man met een zwarte hoed op, rende naar de oever. Een ander pakte Exaltación haar arm, draaide die ruw op haar rug en dwong haar op haar knieën. De derde haalde een machete te voorschijn, een zoals werd gebruikt om

suikerriet te kappen, met een lemmet van dertig centimeter lang. Hij drukte het tegen de keel van de jonge vrouw terwijl de man die aan de oever stond, riep: ‘Hé, gringo, kom terug!’

John Doe herkende deze Mexicaan niet, maar hij had geen zin om kennis te komen maken. Zonder antwoord te geven, zwom hij door. Als de mannen hem hadden willen doden, was dat al gebeurd, want ze waren beslist gewapend.

Zijn plastic tas voor zich uit duwend, zwom hij schuin tegen de stroming in. Hij kreeg kippevel toen hij een vreselijke kreet achter zijn rug hoorde.

‘Juanito!... dood...’

De wind droeg flarden van de kreten van Exaltación over het water, maar hij had duidelijk ‘dood’ gehoord. Ze dreigden haar te doden. John Doe keek om.

De man met de machete had het lange haar van Exaltación gepakt en haar hoofd naar achteren getrokken. Het lemmet drukte op haar gespannen keel. Met een enkele houw kon hij haar onthoofden. De jonge Amerikaan bleef watertrappelend op zijn plaats in het water en hoorde de stem van de vrouw opnieuw door de nacht snerpen. ‘Juanito, kom terug, alsjeblieft!’ ‘Kom terug,’ zei de man aan de oever nog eens. ‘Anders vermoorden we haar.’ Zijn stem klonk kil, zonder enige emotie.

John wist dat ze niet bluften. In hun kringen uitte je geen loze dreigementen, en een mensenleven was net zo weinig waard als de Mexicaanse peso.

Hij wist niet wat hij moest doen. Hij probeerde zich ervan te overtuigen dat Exaltación slechts een tijdelijke vriendin was en dat hij wel weer een andere zou vinden. Maar ze had hem al te veel genot geschonken. Als ze met een pistool zouden hebben gedreigd, zou hij misschien zijn doorgezwommen, maar een machete was afgrijselijk.

Als om hem gerust te stellen, riep de man aan de oever met een vriendelijke stem: ‘El Jefe wil je spreken. Meer niet.’

Een vreselijke kreet deed John Doe opschrikken. Exaltación vocht als een waanzinnige om los te komen en werd slechts bij haar haren vastgehouden. Het leek of ze zich op de machete wilde werpen. John Doe keek met wijd opengesperde ogen toe en werd er misselijk van. 'Ik kom al,' riep hij, terwijl hij begon terug te zwemmen.